

Μήνυμα Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή 30 Νοεμβρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός στο μήνυμά του για την Κυριακή 30 Νοεμβρίου μεταξύ άλλων ανέφερε: “Ο Θεός της πίστεώς μας αποτελεί, αδελφοί μου, την πηγή ενδυναμώσεως και της δικής μας ζωής”.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου πατέρες καί αδελφοί,

Παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα,

Σήμερα, στην Αποστολική περικοπή, ο Απόστολος Παῦλος διεκτραγωδεῖ τὶς μεγάλες δυσκολίες τῆς ἀποστολῆς του· τὴν πείνα, τὴν δίψα, τοὺς ξυλοδαρμούς, τοὺς ἐμπαιγμούς, τοὺς διωγμούς. Κυρίως ὅμως, αὐτός, ὁ ἐκλεκτὸς τῶν Φαρισαίων καὶ ὁ προβεβλημένος ἡγέτης τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, διαπιστώνει πὼς ἀποτελεῖ πλέον τὸν τελευταῖο καὶ τὸν πιὸ περιφρονημένο τῆς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς του. Αὐτὸ περιγράφει στοὺς Κορινθίους:

«Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἔδωσε τὴν ἐλεεινότερη θέση, σὰν νὰ εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε στὴν ἀρένα. Γιατί γίναμε θέαμα γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ ἀγγέλους καὶ γι' ἀνθρώπους. Καταντήσαμε σὰν τὰ σκουπίδια ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς αὐτὴν τὴν ὥρα θεωρούμαστε τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας» (Α΄ Κορ. 4: 9,13).

Πὼς εἶναι δυνατόν ἓνας ἄνθρωπος νὰ ἀντέξει μία τέτοια ὀλοκληρωτικὴ ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Μόνον μὲ ἓναν τρόπο: Μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς ἐκπληρώνει μιὰ ἀνώτερη ἀποστολὴ καὶ πὼς βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν διαρκῆ καθοδήγηση καὶ προστασία τοῦ μεγάλου καὶ παντοδύναμου Θεοῦ. Αὐτὰ ἀποτέλεσαν καὶ τὴν πηγὴ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ζήλου τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν.

Ὁ Θεὸς τῆς πίστεώς μας ἀποτελεῖ, ἀδελφοί μου, τὴν πηγὴ ἐνδυναμώσεως καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς. Αὐτὸν τὸν Παντοδύναμο καὶ Παντοκράτορα Κύριο ἀξιωνόμαστε νὰ συναντοῦμε σὲ κάθε Θεία Λειτουργία πρόσωπο πρὸς πρόσωπο καὶ νὰ δοξάζουμε τὸ μεγαλεῖο Του.

Ἀμέσως μετὰ τὴν Μικρὴ Εἴσοδο, ὁ ἱερέας δοξολογεῖ τὸν Θεὸ μὲ αὐτὴν τὴν εὐχή: «Ὁ ἅγιος Θεός, ἐσὺ πὸν βρίσκεις ἀνάπαυση στὸν ἅγιον, πὸν σὲ ἀνυμνοῦν τὰ Σεραφεῖμ καὶ σὲ δοξολογοῦν τὰ Χερουβεῖμ καὶ σὲ προσκυνεῖ κάθε ἐπουράνια δύναμη· πὸν ἀπὸ τὸ μὴδὲν δημιούργησες τὰ σύμπαντα· ποὺ ἔπλασες τὸν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» δική σου καὶ τὸν στόλισες μὲ κάθε χάρισμά σου· δέξου κι ἀπὸ μᾶς τὸν ἁμαρτωλὸν τὸν Τρισάγιο ὕμνο, ...καὶ δῶσε μας, μὲ καθαρότητα κι ἁγιότητα, νὰ σὲ λατρεύουμε σ' ὅλη μᾶς τὴ ζωή. Γιατὶ ἅγιος εἶσαι ὁ Θεός μας κι ἐμεῖς ἐσένα δοξάζουμε, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντα καὶ στὸν ἀτελεύτητον αἰῶνα».

Μόλις πρὸ ὀλίγου, κατὰ τὴν Μικρὰ Εἴσοδο, μαζί μὲ τὸν Χριστό, προσῆλθαν καὶ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι. Οἱ Ἀσώματες Δυνάμεις ψάλλουν τώρα μαζί μας τὸν Τρισάγιο Ὑμνο. «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς». Ὁ τόσο ἀγαπητὸς αὐτὸς ὕμνος εἶναι συγχρόνως δοξαστικός, ἀλλὰ καὶ δογματικός, καθὼς ἀναφέρεται στὸ θεμελιῶδες δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν Ἁγία Τριάδα.

Σύμφωνα με τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅγιος εἶναι ὁ Θεός, δηλαδή ὁ Πατήρ, ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθότητος καὶ ἀγιότητος. Ἅγιος καὶ ἰσχυρὸς εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, διότι νίκησε τὸν ἰσχυρότερο τῶν ἐχθρῶν μας, τὸν Διάβολο, κατέλυσε μὲ τὸν Σταυρὸ τὸ κράτος του καὶ ἔδωσε καὶ σ' ἐμᾶς τὴν δυνατότητα νὰ μοιραστοῦμε τὴν νίκη ἐναντίον του. Ἅγιος καὶ ἀθάνατος εἶναι ὁ Θεὸς ὡς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ Ὅποῖο ζωοποιεῖ καὶ διὰ τοῦ Ὁποίου ὅλη ἡ δημιουργία συντηρεῖται στὴν ζωὴ. Εἶναι ὁ Παράκλητος, διὰ τοῦ ὁποίου, σὲ λίγη ὥρα, θὰ τελεστεῖ τὸ ὑπέρτατο Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἶναι ἡ πηγὴ τῶν χαρισμάτων καὶ τῆς ἀθανασίας, τὰ ὁποῖα, ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὴν στιγμή τοῦ Βαπτίσματός του. Καὶ μάλιστα, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Γερμανός, τὸν Τρισάγιο Ὑμνο ψάλλουμε τρεῖς φορές, διότι, γιὰ κάθε πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδας, ἀρμόζουν καὶ τὰ τρία: καὶ ἡ ἀγιότητα, καὶ ἡ δύναμη, καὶ ἡ ἀθανασία.

Ὁ Τρισάγιος Ὑμνος προέρχεται ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ προφήτη Ἠσαΐα, ὁ ὁποῖος γράφει: «Εἶδα τὸν Κύριο νὰ κάθεται πάνω σὲ θρόνον μεγαλόπρεπο καὶ ὑπερυψωμένο. Οἱ ἄκρες τοῦ μανδύα του γέμιζαν τὸ ναό. Μπροστά του στέκονταν Σεραφεῖμ, ποὺ καθένα τοὺς εἶχε ἑξὶ φτεροῦγες: δύο γιὰ νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό τους, δύο γιὰ νὰ σκεπάζουν τὸ σῶμα τους καὶ τὶς ἄλλες δυὸ γιὰ νὰ πετᾶνε. Καὶ φώναζαν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο:

᾿᾿Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος
εἶναι ὁ Κύριος τοῦ σύμπαντος·
ὅλη ἡ γῆ εἶναι ἀπ' τὴ δόξα του γεμάτη ᾿᾿» (6:3).

Ἀπὸ αὐτὸ παίρνει ἀφορμὴ καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, ὁ ὁποῖος, μὲ θεόπνευστο τρόπο, ἐρμήνευσε τὴν Θεία Λειτουργία. Ὅπως ψάλλουμε τὸν ὕμνο αὐτό, διακηρύσσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὴν γῆ μας, ὑψώνοντάς μας στὸν χορὸ τῶν ἀγγέλων ποὺ διαρκῶς δοξάζουν τὸν Θεὸ (Πατρολογία Migne, 150, 4112d – 413A).

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμπληρώνει: «Σκέψου λοιπόν, τοὺς ἀγγέλους, μὲ τοὺς ὁποῖους ἀνήκεις στὸν ἴδιο χορὸ, ὥστε νὰ βρίσκεσαι διαρκῶς σὲ ἐγρήγορη ὅταν θυμᾶσαι ὅτι, ἐνῶ εἶσαι δεμένος μὲ τὴν σάρκα, ἀξιώνεισαι μαζὶ μὲ τὶς Ἀσώματες Δυνάμεις νὰ ἀνυμνεῖς τὸν κοινὸ Δεσπότη ὅλων» (Migne 57, 277).

Πολλοὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διαβεβαιώνουν πῶς, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν ἀγγέλους νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεό, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης καὶ ὁ ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης. Ἔτσι καὶ σ' ἐμᾶς, ἐὰν ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς μας εἶχε ἐνεργοποιήσει τὰ πνευματικά μας αἰσθητήρια, θὰ συνειδητοποιούσαμε πῶς ἡ

ἐγκόσμια Θεία Λειτουργία ἀποτελεῖ ἀπεικόνιση μιᾶς ἄλλης, ἐπουράνιας, ὅπως περιγράφεται στὴν Ἀποκάλυψη ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο:

«Ὅλοι οἱ ἄγγελοι ποὺ στέκονταν γύρω ἀπὸ τὸ θρόνο...ἐπέσαν μπροστὰ στὸν θρόνο μὲ τὰ πρόσωπα καταγῆς καὶ προσκύνησαν τὸ Θεό, λέγοντας:

´´Ἀληθινά, εὐλογία καὶ δόξα

καὶ σοφία, εὐχαριστία

καὶ τιμὴ καὶ δύναμη

καὶ ἰσχύς ἀνήκουν γιὰ πάντα στὸν Θεό μας ´´» (Ἀποκ. 7:11-12).

Ἀδελφοί μου,

Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορὲς ποὺ αἰσθανόμαστε ἀνίσχυροι μπροστὰ στὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτές, οἱ ὁποῖες ἀπειλοῦν τὴν σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς μας. Πολὺ πιὸ συχνά, διαπιστώνουμε πὼς ἐσωτερικοὶ ἐχθροί, ὅπως τὰ πάθη, οἱ καταστροφικὲς συνήθειες καὶ οἱ κακοὶ λογισμοὶ μᾶς ὀδηγοῦν σὲ βαθιὰ λύπη καὶ ἀπογοήτευση. Κατὰ τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, βιώνουμε πλήρη ἀδυναμία καὶ ἀδράνεια θανάτου. Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ κατάσταση, ἔχουμε ὡς ὄπλο ἐνδυναμώσεως καὶ ἐλπίδος τὸν Τρισάγιο Ὑμνο, ὁ ὅποιος ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει πὼς ὁ Τριαδικὸς Θεὸς τῆς ἁγιότητος, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀθανασίας στέκει διαρκῶς στὸ πλάι μας καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀποκρούσει ἀντὶ γιὰ ἡμᾶς, κάθε πειρασμὸ καὶ κάθε δαιμονικὴ προσβολή. Αὐτὴ τὴν θεία δύναμη ἐπιβεβαιώνουμε κάνοντας τὸν σταυρό μας, κάθε φορὰ ποὺ ψάλλουμε τὸν Τρισάγιο Ὑμνο.

Ὅχι, λοιπόν, μόνον στὴν Θεία Λειτουργία ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μας, ἃς ἔρχεται αὐτὸς ὁ ὕμνος τοῦ θριάμβου νὰ μᾶς ἐνδυναμώνει καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύει στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, ὑπενθυμίζοντάς μας τὴν βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀκατανίκητου συμμάχου μας στὶς δυσκολίες καὶ τοῦ ἀκλόνητου προστάτη μας στὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ